

- jeśli uchybienie wskazane w tiret pierwsze utrzymuje się do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Republice Bułgarii zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 10 800 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do momentu, kiedy wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1161 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2009/33/WE w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego ma na celu promowanie i stymulowanie rynku ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów oraz zwiększania udziału sektora transportowego w polityce Unii dotyczącej środowiska, klimatu i energii. Aby osiągnąć te cele nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, aby instytucje zamawiające i podmioty zamawiające uwzględniały przy udzielaniu zamówień na niektóre pojazdy transportu drogowego czynniki energetyczne i oddziaływanie na środowisko podczas całego cyklu użytkowania pojazdu, w tym zużycie energii oraz emisji CO₂ i niektórych zanieczyszczeń.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 2 sierpnia 2021 r. a także niezwłocznie informują o nich Komisję. Przy przyjmowaniu tych przepisów, mających na celu transpozycję dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają aby zawierały one odniesienie do dyrektywy lub aby odniesienie takie towarzyszyło ich urzędowej publikacji.

Komisja skierowała do Republiki Bułgarii wezwanie z dnia 29 września 2021 r. Dnia 6 kwietnia 2022 r. Komisja przesłała Republice Bułgarii uzasadnioną opinię. Jednakże Republika Bułgarii w dalszym ciągu nie przyjęła środków transpozycji ani nie poinformowała o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2019, L 188, s. 116.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-320/20 Mainova AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 27 lipca 2023 r. przez Mainova AG

(Sprawa C-484/23 P)

(2023/C 321/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mainova AG (przedstawiciel: C. Schalast, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., Mainova / Komisja (T-320/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);
2. tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 263 ust. 4 TFUE. Jej zdaniem Sąd w zaskarżonym wyroku zbyt wąsko określił wymogi odnoszące się do legitymacji procesowej przysługującej jej na mocy art. 263 ust. 4 TFUE, co jest również sprzeczne z jego własnym orzecznictwem. Sąd oparł się wyłącznie na wyroku z dnia 4 lipca 2006 r. *easyJet/Komisja* (T-177/04), nie biorąc przy tym pod uwagę szczególnych okoliczności sprawy. Do tych okoliczności zdaniem wnoszącej odwołanie należą w szczególności intensywne uczestnictwo m.in. w ramach transakcji całościowej, jej osobiste zaangażowanie się w spotkanie z Komisją oraz uznanie jej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające za zainteresowaną stronę trzecią. Efektem tego przedstawione w zaskarżonym wyroku stanowisko prawne będzie wywierało w przyszłości znaczący wpływ na kwestię ochrony praw proceduralnych w rozstrzygnięciach dotyczących kontroli koncentracji.

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca Sądowi, że ten uchybił wymogom zgodności z prawem i praworządności. W swym rozstrzygnięciu dotyczącym legitymacji procesowej Sąd nie uwzględnił uznania, że przysługuje ona stronie wnoszącej odwołanie, a także wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające zgody na poinformowanie jej o innych możliwościach zajęcia stanowiska w ramach postępowania. Zamiast tego Sąd uznał, że strona wnosząca odwołanie mogła bardziej intensywnie uczestniczyć w tym postępowaniu. Wnosząca odwołanie twierdzi zaś, że oparła się ona na zgodzie wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające jako organu Komisji. Sąd dopuścił się więc naruszenia zasad zgodności z prawem i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W efekcie zaskarżony wyrok skutkuje tym, że Komisja będzie miała w przyszłości swobodę decydowania o tym, komu przysługuje legitymacja procesowa w sprawach dotyczących tego rodzaju transakcji.

W drodze **trzeciego zarzutu** odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd w swym rozstrzygnięciu w przedmiocie rozdzielania przeprowadzonej przez RWE i E.ON operacji całościowej dokonał błędnej wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ze względu na to, iż oparł się on wyłącznie na skonsolidowanym obwieszczeniu Komisji dotyczącym kwestii jurysdykcyjnych i pominął swe własne orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 23 lutego 2006 r., *Cementbouw Handel & Industrie/Komisja* (T-282/02), a także motyw 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Sąd naruszył w ten sposób zasady hierarchii przepisów, pierwszeństwa przepisów ustawowych oraz podziału władz.

Zarzut czwarty odwołania dotyczy wreszcie błędnej oceny sporządzonej przez RWE i E.ON „Investor Relationship Agreement”. Sąd nie wziął pod uwagę tego, że ta umowa jest nieważna na gruncie niemieckiego prawa spółek akcyjnych. W ten sposób nie poddał kontroli istotnych kwestii i, efektem tego, wydał rozstrzygnięcie, które jest błędne pod względem prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-321/20 enercity AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 27 lipca 2023 r. przez enercity AG

(Sprawa C-485/23 P)

(2023/C 321/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: enercity AG (przedstawiciel: C. Schalast, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., *enercity / Komisja* (T-321/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);